

The book cover features a colorful illustration of four children on a rocky shore. A girl with red hair and glasses stands at the back, holding a map. A boy with blonde hair sits behind her, holding a large grey helmet. In the foreground, a boy in a red tank top and a girl in a blue shirt are leaning on a large rock. The background shows a bright yellow sun, blue sky with clouds, and a green body of water with rocky islands.

Андрій Бачинський

ДЕТЕКТИВИ В АРТЕКУ,

АБО КОМАНДА СКАРБОШУКАЧІВ

В идавництво С тарого Л ева

ДЕТЕКТИВИ В АРТЕКУ,

АБО КОМАНДА СКАРБОШУКАЧІВ

Андрій Бачинський

ДЕТЕКТИВИ В АРТЕКУ, АБО КОМАНДА СКАРБОШУКАЧІВ

Видавництво **С**тарого **Л**ева

Львів – 2015

УДК 821.161.2
ББК 84(4УКР)
Б 32

Герої повісті – тендітна юна скрипалька Оленка та її друзі – Антон, Сашко і Сергій під час відпочинку у таборі на березі Чорного моря випадково дізнаються про таємницю захованих неподалік коштовностей славнозвісної Міледі, героїні роману про трьох мушкетерів. Уночі друзі таємно вирушають на пошуки скарбу, але потрапляють у вир захоплюючих пригод. Їм доведеться здійснити небезпечну подорож у печеру контрабандистів, а також вступити у справжній двобій з викрадачами музейних цінностей.

Хто переможе в одвічному двобої зла і добра – підступність і ненависть, чи щирість і дружба?..

© Видавництво Старого Лева, 2014
Текст © Андрій Бачинський, 2014
Обкладинка © Наталка Гайда, 2014

Всі права захищено

ISBN 978-617-679-074-7

«ДІАМАНТИ КОРОЛЕВИ ФРАНЦІЇ»

Розділ 1

НІЧНІ ГОСТІ, АБО ПЕРШЕ ЗНАЙОМСТВО

Оленка не могла заснути на новому місці. Вона лежала, заплющивши очі, й згадувала конкурс юних скрипалів, за перемогу в якому її нагородили путівкою до «Артеку». Мама тішилася тоді чи не більше за доньку. Тільки бабуся була невдоволена – бідкалася, що дівчинку зарано відпускати саму так далеко й залишати без нагляду батьків, що в дитячому таборі погано годують, що там домашня дитина потрапить під поганий вплив і, врешті, що там нікому буде контролювати її щоденні

вправи зі скрипкою. Знала б вона, що онука в таборі взагалі не займатиметься музикою!

Роман Іванович, учитель музичної школи, стверджував, що скрипка – найважчий музичний інструмент, і дитина має удосконалювати свою майстерність по кілька годин на день, щодня, без вихідних, рік у рік. Можливо, така методика й була занадто жорсткою, але завдяки їй Оленка перемогла.

Відтоді минув місяць, і ось юна скрипалька вже у Сімферополі, відпочиває в готелі міжнародного табору «Артек», а завтра вранці вирушить до дитячої мрії на березі Чорного моря. І дарма, що надворі вересень, що в морі навряд чи вже купаєшся, зате ще цілих три тижні можна не ходити до школи! «Оце супер! Однокласники за партами нудяться, а я ще відпочиватиму й відпочиватиму! І головне – жодної скрипки. Аж не віриться...», – думала Оленка, уявляючи шезлонг під пляжною парасолькою, себе у ньому, і не помітила, як двері до кімнати тихесенько прочинилися, й усередину прослизнули три чорні тіні.

Отямилася лише тоді, коли по щоці проповзло щось холодне й липке.

– О-о-ой! Хробаки! – верескнула вона, катапультиуючись з ліжка, а заодно струшуючи з обличчя ту гидоту.

Раптом хтось схопив її за руки й почав заспокоювати:

– Тихо-тихо, та не крути так головою, немає тут хробаків.

Увімкнулося світло. Оленка побачила, що, крім неї, в кімнаті опинилися ще троє незнайомих хлопців. Вона набрала в легені повітря, аби заверещати ще голосніше, та один із прибульців прикрив їй рот рукою.

– Та заспокойся ти, навіжена! Ми свої. Просто пожартували.

– А-а-а! Грабують! – Оленка вирвалася з рук незнайомця й метнулася до дверей.

Та не встигла зробити й кількох кроків, як до кімнати увірвався огрядний дядько і, розмахуючи над головою шваброю, заволав:

– Усім стояти й не рухатися! Руки вгору! Стріляю без попередження!

Його руді вуса грізно стирчали. Озирнувшись навколо, власник войовничих вусів побачив у кімнаті лише трьох переляканих хлопчаків і дівчинку, що заніміла із роззявленим ротом.

Чоловік опустил швабру, обперся на неї, заправив у шорти смугастий тільник, з-під якого весь час намагалося вигулькнути чимале черевце, примружив око й вимовив з протягом:

– Та-а-ак, і що це в нас тут відбувається?

Один із хлопчаків прошепотів:

– Усе, нам криндик, закінчився наш табір.

– Це точно – сьогодні ж додому відправлять, – додав товариш, ховаючи руки за спину.

– Ну! – коротко, наче підганяючи коня, вигукнув чоловік, і його вуса ще грізніше настовбурчилися. – Що ти там ховаєш? Давай-давай, показуй!

Хлопець неохоче показав руки. У правій він тримав тюбик із зубною пастою.

– І що це таке?

– Ми... ми йшли зуби чистити перед сном і переплутали двері, – пробурмотів непроханий гість.

– О другій годині ночі? А чому зубна паста опинилася у неї на щоці? Переплутав дівчинку з умивальником?

Оленка повернулася до дзеркала й поглянула на своє відображення.

– От... от... от... – аж затнулася від обурення. – От негідники! По-вашому, моя голова схожа на мийку?

Вона вихопила тюбик з руки хлопця і щосили жбурнула об стіну. Тюбик чвакнув, і паста полетіла навсібіч.

Усі притихли й заворожено дивилися на химерні триколірні візерунки. Дядько, почувавши черевце, яке врешті все-таки вислизнуло з-під тільника, здивовано загудів:

– У-у-у... ну ти, мала, даєш. За що ж ти її так?

– А чому вони мене налякали? Звідки я знала, що то лише паста? Мені здалося, хробак по щоці повзе! Ненавиджу хробаків! Мало не померла зі страху!

– М-ми просто пожартувати хотіли, – пробелькотів найменший з хлопчаків.

Дядько усміхнувся й пригладив вуса, ніби заспокоюючи їхній войовничий запал. І ті справді відразу стали м'якими й пухнастими.

– Усе зрозуміло, – промовив. – Троє героїв вирішили першої ж ночі поглузувати з дівчинки, яка й так була перелякана, бо спить сама у великій кімнаті.

Оленка вперлася руками в боки й випалила обурено:

– І зовсім я не перелякана була, поки ці... не увірвалися без дозволу.

– Ми не увірвалися, – знову спробував виправдатися найменший. – Ми пожартувати хотіли – вуса намалювати, окуляри там і всяке таке. Та й не знали, що вона сама у кімнаті. Думали, що їх теж троє. Зранку

вони б прокинулися і так би й поїхали до «Артеку» розмальовані.

– Теж мені джентльмени! – похитав головою чоловік. – Де ви бачили, щоб жінка вийшла з кімнати, не причепурившись перед дзеркалом?

– Яка ж вона жінка? – здивувався хлопець і розсміявся, відчувши з інтонації вусатого череваня, що суворого покарання не буде.

Лише Оленка скоцюрбилася під простирадлом і зловісно позирала на всіх з-під лоба. «Ну нічого, я вам ще помщуся, ще познущаюся. Побачимо тоді, чи будуть у вас усмішки від вуха до вуха», – смакувала вона наперед різні способи покарання кривдників.

Чоловік сів біля неї:

– Тебе як звуть?

– Оленкою, – буркнула мала й додала підозріло: – А вам навіщо? Ви взагалі хто?

– Я? Ой, перепрошую, я ж не відрекомендувався. Отже, я – Лев Дмитрович, шеф-кухар їдальні табору «Янтарний», що належить до артеківського комплексу «Гірський». А ви, хлопці, до речі, у який табір їдете?

– У «Янтарний».

– Он як! А ти, Оленко?

– Я теж туди, – невдоволено пробурмотіла вона.